

[H. P. Johansen.]

Nu er der utvivlsomt adskillige Grunde til, at Loven anvendes mere i Byerne end paa Landet, og man tør jo ikke sige, at naar den kun anvendes saa lidt paa Landet, som Tilfældet er, skyldes det Uvilje mod Loven eller Mangel paa Forstaaelse eller misforstaaet Sparsommelighed. Der er naturligvis mange Grunde, bl. a. den, at der er Mangel paa Sundhedsplejersker.

Det har i øvrigt været nævnt, at man kunde gøre Ordningen obligatorisk ligesom f. Eks. Skolelægeordningen. Det er maaske ogsaa et Spørgsmaal, der ad Aare maa overvejes. Men det første, der bør ske, er naturligvis, at man søger at faa uddannet flere Sundhedsplejersker om Aaret, end Tilfældet er i Øjeblikket. Maalet maa jo være, at der er Ansøgere nok ikke blot til Byerne, men ogsaa til Landkommunerne, og alle ved, at der er betydelige Vanskeligheder i saa Henseende at overvinde. Bl. a. er der faa Kvinder, der ønsker at blive Sygeplejerske, og endnu færre, der tager den ekstra Uddannelse for at blive Sundhedsplejerske.

Der er tre Ting, som skal til, hvis Ordningen skal blive god i Landkommunerne. For det første mere Interesse og Forstaaelse hos Befolkningen, for det andet Uddannelse af flere Sundhedsplejersker og for det tredje maaske ogsaa lidt bedre Forhold for Plejerskerne at virke under i Landkommunerne; ofte er det et vidtstrakt Omraade, naar de har 5—6—7 Kommuner at bestride.

Jeg vil gerne i denne Forbindelse appellere baade til Pressen og til mine Rigsdagskolleger, ikke mindst mine jyske Rigsdagskolleger, om at være med i en Propaganda for denne gode Lov, som vi her beskæftiger os med.

Hvad angaar Lovens Forlængelse med Revision senest i Rigsdagssamlingen 1956—57, som det hedder i Lovforslaget, kan jeg paa mit Partis Vegne anbefale en saadan. Men jeg understreger dog, at det hedder, at Revisionen skal ske *senest* i Rigsdagssamlingen 1956—57, hvilket sikkert vil sige, at hvis Forholdene taler for det, kan en saadan Revision ogsaa ske paa et tidligere Tidspunkt.

Med disse faa Bemærkninger skal jeg anbefale Lovforslaget til velvillig Viderebehandling her i Tinget.

Esther Mallings Pedersen: Da Rigsdagen i 1937 vedtog Loven om Sundhedsplejersker, drog man et nyt Felt ind under det forebyggende Arbejde, Arbejdet for at forebygge Sygdom og Svagelighed, og man satte ind lige ved Begyndelsen, ved Spæ-

børnene, hvis rigtige Pleje og Ernæring er af vital Betydning for hele Barnets øvrige Liv og jo ogsaa et Spørgsmaal af stor samfundsmæssig og folkelig Interesse.

Hvis man ser paa de 10 Aar, hvori Loven har virket, maa man vist være enig om, at den har virket tilfredsstillende. Mange, mange Hjem har med Glæde og Tilfredshed taget imod det Tilbud, som blev givet dem, og det har for utallige Mødre været af overordentlig stor Værdi, at de har kunnet faa denne sagkyndige Vejledning.

Den Mulighed, som det ærede Medlem Hr. H. P. Johansen omtalte, at man for at fremme Ansættelsen af Sundhedsplejersker skulde gøre Ordningen obligatorisk, vil jeg i hvert Fald sætte et stort Spørgsmaals-tegn ved. Det kommer jo for det første an paa, hvad der skulde være obligatorisk, om det skulde være obligatorisk, at Landkommunerne skulde ansætte Sundhedsplejersker, eller Sundhedsplejerskernes Besøg i Hjemmene skulde være obligatorisk. Jeg vil advare meget imod at slaa ind paa det sidste. Det gælder her i højeste Grad om, at der er et Tillidsforhold imellem Mødrene, Hjemmene og Sundhedsplejerskerne, og det vanskeliggøres meget, naar det, der hidtil har været et Tilbud, et Tilbud som man de fleste Steder har modtaget med Glæde og Taknemmelighed, bliver et Paa-bud; saa vil i mangfoldige Tilfælde Hjemmenes Indstilling blive ganske anderledes. Jeg tror derfor, vi skal betænke os vel, før vi gaar til dette. Men det maa erkendes — deri har det ærede Medlem Hr. H. P. Johansen Ret —, at Loven ikke er fuldt udnyttet, og der er mange Kommuner, som ikke har ansat Sundhedsplejersker. Dette gælder, som det ogsaa blev nævnt, ganske særlig Landkommunerne og først og fremmest de jyske Landkommuner. Men inden man retter alt for haarde Beskyldninger imod dem for Mangel paa Interesse og Velvilje — hvad for øvrigt det ærede Medlem heller ikke gjorde —, maa man se paa de praktiske Forhold. Der er mange Landkommuner, som er for smaa til alene at magte Ansættelsen af en Sundhedsplejerske. Der maa en Sammenlægning af flere Kommuner til. Maaske den bedste Ordning vilde være, at Amtet som saadant tog denne Op-gave op og løste den under eet for hele Amtet. Men det er vel ret naturligt, at saadant maa tage sin Tid.

Men selv om man kunde tænke sig, at man vilde sætte ind med fuld Kraft, vilde man løbe paa en Hindring, som Loven ikke kan ophæve, ganske simpelt den, at man